

Vůle přežít je fascinující

Zelené Peklo

Pett Gry

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0287-2

PETT GRY

ZELENÉ PEKLO

Grafická ilustrace: Pett Gry

Technická spolupráce: Murcin Milan, Franko Štefan

Edice: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorská práva vyhrazen

ISBN 978-80-560-0287-2

VĚNOVÁNÍ A PODĚKOVÁNÍ

Z lásky k rodnému kraji mého tatínka Břetislava Coufalíka z vesničky Hustopeče nad Bečvou, ke krásné a milované řece Bečvě, i k lázeňským Teplicím nad Bečvou, kde jsem trávil čas u dědečka v době, kdy ještě fungovala vápenka.

Před našimi okny vedly malíčké koleje a vláček dopravoval ve zvláštních vyklápěcích vagoncích vypálený vápenec na nádraží. Mašinka, řeka a velmi často navštěvované jeskyně a propast, byly ráj, pro malé, zvědavé dítě s plnou hlavou fantazie. ... Nemůžu jinak, než zasadit svůj příběh právě do tohoto prostředí,

vaše Pett Gry

Zvláštní poděkování Sabině, Martině (Destiny) a dalším přátelům, bez kterých by tento příběh nevznikl v takové podobě.

PS : Thank you Johnny

OBSAH

Kapitola první – Osudové rozhodnutí.....	4
Kapitola druhá – V šoku	22
Kapitola třetí – Den první	42
Kapitola čtvrtá – Den druhý.....	74
Kapitola pátá – Den třetí	86
Kapitola šestá – Den čtvrtý.....	103
Kapitola sedmá – Den pátý.....	120
Kapitola osmá – Den šestý.....	134
Kapitola devátá – Den sedmý	150
Kapitola desátá – Den osmá	158
Kapitola jedenáctá – Další dny.....	162
Kapitola dvanáctá – Boj pokračuje	177
Kapitola třináctá – Vysvětlení.....	186
Kapitola čtrnáctá – Rozloučení	217

Kapitola první – Osudové rozhodnutí

Supící vlak vjíždí do malebného údolíčka. Po jedné straně příkrá stráž pokrytá lesem a v okénku se míhají kmeny jednotlivých stromů. Z druhé strany je výhled na krásnou řeku, která se vine údolím zalitým sluncem. V jednom místě oba břehy spojuje klenutý most, který vede do lázeňského městečka, plného pohody a klidu. Po obou stranách řeky vedou upravené cestičky, které vyzývají hosty k procházkám.

David ví, že vlak bude za chvíli ve stanici. Rychlík pokračoval v cestě, lidé, kteří společně vystoupili, se rozešli každý svou cestou a na nádraží zůstává jediný muž, který se zvědavě rozhlíží.

Střední věk, štíhlá, vyšší postava oblečená do sportovní tmavošedé bundy s oranžovými pruhy na bocích a lemováním kolem velkých kapes se zipy. Tmavé kalhoty a pevné, pohodlné, turistické boty.

Mírný větřík si pohrává s tmavými polodlouhými, mírně zvlněnými vlasy, lemující pravidelný obličej. Pevné rysy a hezky vykrojená ústa na hladké tváři, kdykoliv ochotná k úsměvu. Velké, hnědé a pozorné oči mají hloubku a dodávají sympatickému muži jiskru. Stále stojí jen několik kroků od kolejí a rozhlíží se. Nejprve se otočil k příkrému svahu. Tam někde nahoře se nachází místní zvláštnost. Propast, která je nejhlubší v Evropě a dost možná i na světě.

Muž vrací svou pozornost k nádražní budově, za níž vede silnice a pak už je řeka a na druhém břehu cíl jeho cesty. Dál se nezdržoval, přehodil si sportovní tašku přes rameno a vyrazil. Prošel nádražím, přes silnici a ví, že se musí dostat k mostu. Ze dvou možností, jak se k němu dostat, si vybral chodník podél řeky. Vzpomíná, co o ní slyšel od přítele a zjišťuje, že říkal pravdu, když tvrdil, že voda v ní je opravdu velmi čistá. Pohled na poklidnou vodní hladinu vykouzlil na Davidově unavené tváři úsměv. Kráčí kolem půvabného toku a vzpomíná, jak se sem vlastně dostal.

Měl v poslední době hodně práce a cítil se vyčerpaný.

Odcestovat někam daleko na dovolenou se mu nechtělo a navíc si mohl vzít volno jen jeden týden. Na vyhřáté pláži by si jistě odpočinul, ale kdyby odjel k moři, čekala by ho únavná cesta a ještě by si tím zkrátil volné dny. Dobrý přítel, se kterým se viděl po delší době, se nedávno vrátil právě odtud a nesmírně si pobyt pochvaloval, když se vrátil spokojený a plný energie. David podlehl vyprávění a rozhodl se, že si pojedje oddechnout právě sem. Přítel mu navíc všechno zařídil, takže se vlastně nemusel o nic starat. Měl za úkol jen sednout do vlaku a dopravit se na určené místo.

V zamyšlení se dostal až do blízkosti klenutému mostu. Stačí po něm přejít a najít vilku, která se jmenuje Božena. Moc se mu to pojmenování líbilo už od začátku. Jistě, všechny hotely mají své názvy, ale tohle jsou lázeňské ubytovny a každá má ženské jméno. A Boženka byla jeho babička. Zamyšleně se zadíval na druhý břeh. Tam někde ve svahu, v jedné z budov, na něj čeká malý pokojík. Vrátil svou pozornost k řece. Byla průzračná, rovné kamenité dno bylo dobře vidět a zdálo se, že všude je hloubka sotva po kolena, jen u jeho břehu byla hlubší.

Ve vodě se proháněly ryby, a pod mostem se hejno kachen pralo o každé sousto, které jim lidé házeli dolů. Než přešel na druhou stranu, zaměřil se na nábřeží proti proudu řeky a zvědavě si ho prohlížel. Tam někde, kousek za budovou, na kterou se zrovna díval, má být vstup do jeskyní. David se těšil na odpočinek i na prohlídku podzemních prostor a propasti. Taky má domluveny nějaké léčebné procedury a ví, že na recepci dostane jejich harmonogram.

Přestal se rozhlížet s přesvědčením, že na vše bude mít času dost, a začal spěchat. Vilku našel snadno. Personál byl milý a ochotný a přichodí za chvíli v útulném pokoji odložil své zavazadlo na křesílko, a když se v koupelně opláchl, pohodlně se svalil na postel. Celému svému tělu dopřál nejprve dlouhé protažení a začal si zvědavě číst kartičku s údaji. Stáhnul obočí, protože se do jeho nitra vkradlo trošku nespokojenosti. Zjišťuje, že masáže, bublinkové koupele a různé zábaly má další tři dny naplánovány tak, že nebude mít ani celý půlden volný pro sebe. Chvilí nad tím přemýšlel a pak položil kartičku vedle sebe na polštář.

Nevadí!

V duchu hodnotil veškerý naplánovaný čas. Pro dnešek má volno a na konci pobytu mu budou zbývat ještě dva dny, aby se porozhlédl po okolí. Mezi procedurami půjde na procházky a snad zbude dost času i na jeskyni, nebo ji navštíví v průběhu těch posledních dvou dnů. Každopádně si užije klidu dost a dost. Znovu se důkladně protáhl, založil si ruce za hlavou, zrak zabodl do stropu a s úsměvem vzpomínal, jak všechny upozorňoval, že pro ně bude týden ztracen. Mobilní telefon vypnul už ve vlaku, svůj nerozlučný notýsek nechal doma, a pokud bude třeba, použije hotelový počítač, nebo přinejhorším, zapne mobil. Tam má taky přístup k internetu, i když ho moc nevyužívá. Všehovšudy má s sebou jen svou oblíbenou hudbu. Znovu se protahuje a lenoší na lůžku a sám sebe přemlouvá, že by si měl vybalit, když dostal nápad a rázem je na nohou. Ven půjde hned.

Propast je jen kousek nad železniční stanicí. Po cestě vlakem se rád projde a protáhne si nohy, unavené z dlouhého sezení ve vlaku. Navíc, dnes je venku opravdu krásně, a pokud se splní předpověď počasí, tak ke konci pobytu by mělo i zapršet, nebude tedy na nic čekat.

Mezi věcmi si našel svůj oblíbený malý fotoaparát, na zkoušku si vyfotil pokojík, oblékl si znovu bundu a vyrazil ven.

Vybalí si později.

Když zamykal dveře, vyběhly z vedlejšího pokoje tři děti a o něčem se spolu na chodbě dohadovali. David je chvíli pozoroval a pak se nad nimi musel usmívat. Sourozenci se přeli o čokoládu a rozdělit jednu tabulku na tři stejné části, byl pro ně nadlidský úkol. Napadlo ho, jak jen to měl v dětství jednodušší, když se dělil s bratrem vždy na půlku. Zamířil chodbou ke schodišti, na jejímž konci zářilo velké okno, kde slunce propouštělo paprsky přes záclonu a vytvářelo světelné šípy. Nádhera.

Nezvyklá podívaná zastavila muže v chůzi a už vytahuje foťák z kapsy a zvěčňuje si sluneční hru několika snímků. Venku si zálibně prohlíží vilku a přidává další obrázek i s nápisem Božena. Kráčí pomalu stejnou cestou, kterou sem přišel a pozorně se rozhlíží. Upravený trávník, ošetřované keře i květiny a všude panuje takový klid. Nejezdí tady auta, lidé nikam nespěchají, procházejí se, nebo posedávají na lavičkách. Všimnul si, že někteří mají v rukou pohárky a upíjejí místní léčivou kyselku.

Za okamžik David uviděl jeden pramen, který byl hned blízko mostu. Vystavěný kruhový altánek s přístupem ze všech stran a uprostřed fontánka s kyselkou.

„Vůbec jsem si toho nevšiml.“ – pomyslel si v duchu.

„Až půjdu příště, taky ochutnám.“ – sliboval si a chvíli litoval, že si nevpomněl dříve a nemá u sebe žádnou nádobku.

Jen vkročil na most, léčivá voda byla zapomenuta. Prohlédl si detaily, podíval se přes zábradlí do čisté vody, ve které znovu zahlédl velké ryby, a zálibně se rozhlížel po okolí.

Krásné údolíčko!

Najednou ho upoutal záblesk. Otočil hlavu a zadíval se tím směrem, ale nic neviděl. Sotva se pohnul, záblesk se objevil znovu. David si chvíli hrál a přenášel váhu z jedné nohy na druhou a zjistil, že od nějaké prosklené budky se odráží sluníčko. Však se podívá, vždyť kolem toho půjde. Cestou od vlaku sem, šel kolem řeky, tak teď zvolí trasu kolem silnice. Přešel most a dal se k zastávce. Alespoň si předtím myslel, že světelná prasátka má na svědomí zastávka autobusu. Když však přišel blíže, viděl, že tam stojí malý stánek s občerstvením a suvenýry a sluníčko si pořád pohrává a vrhá červené odlesky.

Zastavil se u malého výkladu a zjistil, že paprsky se odrážely od skla a červený nádech získaly od lesklého obalu čokoládové tyčinky. Tak čokoláda?

S úsměvem si vzpomněl na tři děti z vedlejšího pokoje.

Najednou se rozhodl a přistupuje k okýnku s požadavkem tři čokoládek a ukazuje prstem do výkladu.

„Snad nebudou rodiče nic namítat a dětem udělá jistě radost.“ – zaháněl v duchu pochybnosti.

Dívka, která obsluhovala, se na něj mile pousmála:

„ Za sklem máme jen obaly, jinak uchováváme všechny podobné dobroty v chladu. Velmi nám záleží na spokojenosti zákazníků..... a mimochodem“ - malinko uznale kývla hlavou - „ Dobrá volba. “

„ Opravdu?“ – reagoval David – „Je ta dobrota nějak výjimečná?“

Mladé prodavače se líbil zájem zákazníka a ochotně vysvětlovala:

„Áno, pro mě velmi. Ale proto to neříkám, i lidé si ji moc chválí.“

David se rychle rozhodnul:

„Tak víte co, přidejte mi tam ještě dvě. Ať ochutnám i já, ty tři jsou pro děti.“ – vysvětlil a začal být na původ dobrůtky ještě zvědavější, tak se ptal dál.

„A pro vás má tahle konkrétní čokoláda nějaký větší význam?“
Dívka souhlasně pokývala hlavou.

„Ano má. Tyhle tyčinky vyrábí jeden místní cukrář pro zpestření své práce. Je to podle starého předpisu, který našel v kuchařských poznámkách své babičky. Ten recept je starý už více než 90 let a ještě je vylepšen o kvalitní smetanu od jednoho plemene krav.“

„Jsem ohromen,“ - přiznal se David - „ještě nikdy jsem neochutnal čokoládu, o které bych tolik věděl. Teď by mě ovšem zajímalo, jak to všechno víte vy.“

Prodavačka se zvonivě rozesmála:

„Ten cukrář je můj dědeček. Já mu občas vypomáhám ve výrobě a občas i na naší malé farmě, kde tyto malé kravky chováme. Známe je podle jména úplně všechny.“

„A nebojíte se?“

„Jsou moc hodné, není třeba se jich bát. Jsou zvyklé, že se s nimi pomazlím a přinesu každé něco dobrého, ... třeba jablíčko.“

Kupující se zazubil a odpočítával peníze:

„Tak a teď už vím, proč dávají tak dobré mléko.“

„Složení mléka je ovlivněno hlavně plemenem a pak krmením.

Dostávají jen to nejlepší.“

„Věřím vám.“ - potvrdil David a díval se, jak prodavačka ukládá čokolády do sáčku.

„Jednu pro štěstí.“ - řekla a přidala do pytlíku ještě jeden kousek.

Pečlivě k sobě přitiskla vrchní spoj, prsty ho ještě jednou překontrolovala a podala sympatickému zákazníkovi.

„Mám opravdu vzácnou čokoládu, můžu k ní mít ještě fotku?“

Dívka se začervenala, ale přikývla a nechala se vyfotit.

David odcházel od stánku s dobrou náladou.

„Jestli jsou všichni takhle milí, bude tady parádní odpočinek.“ – pomyslel si, strčil sáček do kapsy a zatáhl zip.

Zamířil dál podél silnice, prošel kolem nádraží a ocitl se na úpatí svahu.

Pohledem sledoval klikací se cestičku, až se mu ztratila mezi stromy. Pohodil hlavou, zamířil nahoru a povzdechl si:

„Takový kopec, jo?“

Dobře věděl, že ho tady čeká stoupání. Vždyť mu už přítel vyprávěl o prudkých serpentínách, taky o plůtku kolem a vyšlapané stezce, kde se dá lehce zakopnout o vyčnívající kořeny nebo kameny.

Do kopce se téměř každý člověk trochu zadýchá a David není výjimkou, ale pokud mu to stromy dovolují, rozhlíží se kolem. Už za tratí si připravil foťák a postupně udělal několik obrázků. Byl zhruba uprostřed svahu, když ho překvapil rachot. Leknutím strnul, oči zpozorněly, ale hned potřásl hlavou. Vlák.

„To by jeden neřekl, jak je to slyšet ... jako by jel přímo za mnou.“ – říkal si v duchu a pokračoval ve stoupání.

Právě přemýšlel, jak může být vysoko, když se stezka rozšířila a objevilo se zábradlí. Zaradoval se, že dorazil na místo a přidal do kroku. U zábradlí, je ale poněkud zklamán. Tolik námahy a dívá se jen na díru v zemi. Nic moc!

Rozhoduje se, že si propast prohlédne ještě z jiné strany.

Kráčí kolem zábradlí a snaží se dohlédnout co nejnižší, ale vidí jen skalnaté okraje a spád dolů, na dně je nazelenalé jezírko, zčásti pokryto loňským listím. Moc vášně tedy nevypadá.

Osamocení muž procházky ale nelituje, je tady klid, vítr šumí v korunách stromů a někde v dálce je slyšet traktor. Vítá, že je tady sám, žádní lidé, nikde ani živáčka a všechno je tak uklidňující. Dorazil k informační tabuli a konečně se dozvídá, co je tady opravdu tak zajímavého.

Propast je rarita, skrývá množství zatopených chodeb a speleologové z celého světa zde provádějí výzkumy. Zatím je zmapováno jen část těchto podzemních prostor a to do takové hloubky, že se tím řadí jako nejhlubší propast v Evropě, a protože nikdo nemá tušení, kde se nachází dno, možná i na světě. V minulosti při odběru vzorků vody v laboratoři našli stopy prvku, který se běžně nevyskytuje. To přispělo k hypotéze, že může existovat spojení i se zemským magmatem. Teplota vody kolísá mezi čtrnácti a dvaadvaceti stupni.

„Páni!... Hotové lázně.“

Také čte, že v členitých stěnách a skalních výstupcích propasti hnízdí dva druhy ptáků.

David se odvrátil od informační tabule a už na tu “díru“ v zemi pohlíží jinýma očima. Obchází ji, přemýšlí nad tím, co si zrovna přečetl a nakukuje dolů, aby dohlédl co možná nejnižše.

Na povrchu jen kus skály a v podzemí fascinující svět. Najednou se příšerně lekl!

Těsně před ním vzlétl pták, který hledal na zemi potravu, hlučně zamával křídly a vznesl se. Vylekaný muž se rychle vzpamatoval a okamžitě lituje, že si opeřence nevšiml a nemohl si ho pořádně prohlédnout. Sleduje ho tedy nad propastí, kterou šedý pták obletěl dvakrát dokola a zmizel ve skalní stěně.

Davidu popadla zvědavost. Jeho mysl se soustředí jen na to, aby určil, jestli je to jeden ze dvou druhů, které tu hnízdí a usmyslel si, že ho musí vidět. Možná se mu poštěstí spatřit nejen jeho samotného, ale i hnízdo. A bez rozmýšlení přešel zábradlí.

U okraje byl velmi opatrný, nešel až ke hraně, jen se naklonil a hned mu bylo jasné, že z místa, kde stojí, nic nezjistí. Zvedl hlavu, pozorně se rozhlédl a zamířil na jiné místo, o kterém si myslel, že bude k pozorování mnohem vhodnější. Po krátkém pátrání očima ve skalní stěně, hnízdo opravdu uviděl. Okamžitě ho napadlo, že si udělá aspoň jednu fotku a sáhl do kapsy.

Důmyslně ukryté hnízdiště se starostlivým opeřeným rodičem, který barvou téměř splýval s okolní skálou, si přece nemůže nechat ujít. Bude to jistě krásný a zajímavý snímek.

David si připravil fotoaparát, chvíli si pohrával s objektivem, a když se mu v zorném poli objevilo hnízdo ve skalní trhlině a z něj vykukovala ptačí hlavička, která se pozorně rozhlížela kolem, na jeho tváři se objevil úsměv.

„Příroda je nádherná.“ – pomyslel si.

Na okamžik sklonil přístroj, aby místo které si vybral, překontroloval pouhým okem a znovu se zadíval na display. Opeřence na hnízdě si ještě více přiblížil a zmáčkl spoušť. Pro jistotu ještě jednou. Davidovi září oči ze spokojené tváře a s úsměvem na rtech kontroluje první obrázek, který se nezdá dost ostrý a zatváří se zklamaně, protože druhý je naprosto stejný. Muže na okraji propasti neopouští nadšení. Pohlédl dolů pod sebe a zhodnotil situaci, uviděl v hloubce zelenou vodu s tlejícím listím, ale k nebezpečnému okraji mu ještě zbývá jeden krok. Dál už pro jistotu nepůjde.

Znovu přichystal fotoaparát a udělal tedy ještě jednu fotku.

A hned si ji také prohlíží, je si jistý, že teď už bude snímek perfektní. Jeho oči se pozorně zadívaly na zhotovený obrázek a udělal jen maličký krůček stranou. Jen pootočení těla.

Byl to bezděčný pohyb!

Chtěl zabránit slunci, aby mu svítilo na display. Za tuhle neopatrnost zaplatil ztrátou rovnováhy. Úlek, který se okamžitě dostavil, mu znemožnil bleskově zareagovat. Svaly v celém těle ztuhly jen na okamžik a srdce se prudce rozběhlo, jako by chtělo vyskočit z hrudi. Ve vyděšené tváři se pootevřela ústa, ale nevydala ze sebe ani hlásek. Fotoaparát vypadl z křečovitých prstů a zůstal na hraně srázu, ale kdo by se o něj v takové situaci staral. Jedna noha podklouzla, na zlomek času zůstala ve vzduchu, aby následně propadla dolů.

Samotný pád nevypadal ze začátku nijak tragicky. Muži nahoře sice podklouzla noha, ale stěna skály nespádala přímo dolů, jen se stupňovala a pod první hranou nebyla ještě ani tak prudká. Shodou nešťastných okolností, a tím, že se David ještě pootočil, však spadl na záda a po hlavě klouže dolů. Tím si znemožnil jakoukoliv záchranu a ruce jen bolestivě a marně prohrábly hromádku listů a jehličí, kterou tam nafoukal vítr.

Než se tělo dostalo na další, už prudší stupeň, přece jen se podařilo Davidovi sevřít pevně do dlaně nějaký malý keřík, který dokázal živořit v nevelké puklině, zanesené půdou. Tato chabá naděje drží horní polovinu těla nešťastného muže. Když se na jedné straně objevila opora, trup se sesunul k té druhé a zatímco hlava se na okamžik zastavila na místě, nohy nešťastníka se objevily nad propastí. David napjal svaly na paži a přitáhl se. Tento pohyb ho přetočil na břicho, a jakmile na keříku spočinula jeho celá váha, vytrhnul se i s kořeny. Drobný kmínek nemohl udržet váhu padajícího muže. Ten ho však dál svírá křečovitě v dlani.

První pád byl krátký. Nohy narazily tvrdě na skálu a sklouzly přes poslední ostrou hranu. David měl strach, v jeho očích byla vidět panika, vnímal přes oblečení nerovnosti i poslední výstupek, bolest ale ne. Zatím!

Naposledy pod jeho tělem projel ostrý kámen na samém okraji propasti, který mu roztrhl bundu na hrudi a pak nešťastník pocítil ostrou bolest od čelisti, přes celou tvář, až ke spánku. Oči se bolestně přivírají a vyděšený obličej, na kterém se objevil hluboký krvavý šrám, se vzápětí propadá do hloubky.

Jedna ruka pořád svírá keřík a prsty druhé se marně snažily zachytit pevného bodu. Drásány kameny také zmizely za hranou srázu. Pád do propasti trval neuvěřitelně dlouho. Bezmocné tělo mířilo k hladině a nad ním se pomalu snášely hnědé a pokroucené listy stromů, stržené s sebou, a obláček prachu. David stále křečovitě držel vytržený kmínek, stažené hrdlo nevydalo jediný hlásek a hlavu měl úplně prázdnou, bez jediné myšlenky. Nakonec se přece jen jedna objevila:

„Jak dlouho to ještě může trvat?“

Odpověď dostal téměř okamžitě. Nohy se dotkly hladiny a muž zmizel pod vodou, aniž by se stačil pořádně nadechnout.

Náraz o hladinu byl příliš tvrdý. Tak tvrdý, že nešťastník ztratil okamžitě vědomí. Šplouchnutí se odrazilo od skalních stěn a neslo se vzhůru jako ozvěna. Loňské listí pomalu usedalo na rozvlněnou hladinu. Polekaní ptáci vylétli s křikem nad propast, aby se po několika kruzích uklidnili a vrátili na svá stanoviště. I hladina jezírka se pomalu uklidňovala. Voda se už jen mírně pohupovala, když se z hlubiny vynořil vytržený keřík. Za chvíli pohyb hladiny ustává a znovu se všechno noří do hlubokého ticha, které je tak typické pro toto místo.

propast

Kapitola druhá – V šoku

Když se nad Davidem zavřela hladina, byl už v bezvědomí. Bezvzádně se nořil do tmavé vody. Prsty povolily sevření, zmrzačený kmínek opustil tělo ... a začal stoupat k šedému světlu. Voda v propasti je nehybná jen zdánlivě. Propojený, zatopený a nekonečný labyrint chodeb má i své skryté proudy a jak muž klesal, proud ho vtáhnul do široké chodby.

Pokud se někdo v jezírku utopí, není žádná šance, že by se jeho tělo našlo. Speleologové sice propast navštěvují a postupně se snaží objevovat další neznámá místa, ale bezedný labyrint není ještě zdaleka prozkoumaný. Mrtvý člověk může být kdekoliv. Když termální voda začala bezvzádného muže unášet, narazil na stěnu chodby a odloupnul z ní několik plátek usazenin, které začaly klesat. David nejprve sevřel znovu pěst, ve které držel keřík a pak otevřel nepřítomné oči. Trvalo jen okamžik, než si uvědomil, v jaké situaci se nachází a jeho oči, které zírají do černé vody, zachvátila panika.

Pudově udělal dvě tempa nahoru, ale narazil do stropu chodby.

Kde to sakra je? Jak se dostal do zatopené místnosti?

Díky otázkám, které mu vyvstaly v mysli, si uvědomil, že někam padal. Od toho byl jen krůček ke světlé vzpomínce.

Už ví! Byl v lázeňském městečku, šel se podívat na propast, uklouzl, spadl dolů, kde pod hladinou je množství zatopených chodeb.

„Je ztracen?“ - v hlavě mu vířily zoufalé myšlenky.

Plíce se dožadovaly vzduchu a David začal litovat, že vůbec přišel k vědomí.

„Mohl jsem se bezbolestně utopit hned, ne teď bojovat!“ – pomyslel si hořce.

Přece jen se snaží plavat chodbou, kterou nevidí. Jeho ruce ohmatávají před sebou a po stranách prostor, ve kterém se nachází a více se kupředu jen posouvá, než skutečně plave.

Když už nedostatek vzduchu došel ke kritické hranici a muž se začal topit, narazil u stropu chodby na vzduchovou kapsu.

Plíce do sebe okamžitě a ochotně vtáhly vzduch. David však vykašlával vodu, která se mu tam už dostala a plyn v ní obsažen, mu bolestně rozpínal plíce.

Když kašel a dávení po chvíli zvládnul a dýchání se uklidnilo, hodnotil svou situaci.

Vzduch byl vlastně v malém, úzkém prostoru nad hladinou.

Kolem však nebylo ani tolik místa, aby dostal ramena nad vodu.

Po chvíli snažení se mu podařilo aspoň zvednout ruku nad sebe, ale zůstala v prostoru. Nad hlavou ovšem v malém průměru nahmatal zužující se komín. Dutina ve skále nebyla moc velká a neskýtala záchranu, jen zase na chvíli odsunula nevyhnutelné.

David si uvědomuje, že ve vodě stejně dlouho nevydrží, už teď pociťuje, jak omdlévá. Přemýšlel, jestli se dostane zase do jezírka, když se pokusí plavat zpět. Při této myšlence se zahleděl do černé vody a zdálo se mu, že na jedné straně prosvítá světlo.

Zaradoval se! Není tedy úplně ztracen, není hluboko v podzemí.

Bud' to je blízko jezírka, nebo jen podplaval nějakou skálu a teď se dostane ven. Když vidí denní světlo, musí být na povrchu.

Ať už je to jak chce, je nutno něco podniknout! Teď hned!

David má obavy, že jeho tělo je už tak vyčerpané, že nebude schopen plavat. Ovšem naděje mu vlila do žil poslední síly.

Několikrát se zhluboka nadechl, naposledy tak dlouze, jak jen to šlo a odhodlaně ponořil hlavu znovu do vody.

Bublínky mu zavířily kolem uší. Strach o život už nepocíťoval. Přece se blíží k záchraně. Několik metrů ještě ohmatával stěny kolem sebe a opatrně se kolem nich posouval. Pak se před ním začalo objevovat stále více světla. Dokonce byly vidět i stěny zatopené chodby a dalo se plavat.

Jen několik temp a Davidova hlava se zase objevila nad hladinou. Zhluboka se nadechl a rozhlédl se. Vidí vysokou, ale úzkou jeskyni, která navazuje na vodní hladinu. David teď nemyslí na nic jiného, než jak se co nejdříve dostat z černé vody. Podařilo se mu to celkem bez námahy, protože dno jeskyně se svažuje až pod hladinu. Vyškrábal se po kluzké skále až k suchým kamenům a je nesmírně rád, že už není v zajetí bublavé vody. Najednou pocíťuje chlad, zimou a napětím mu drkotají zuby. Voda z něj crčí a on má jen jediné přání, dostat se co nejdříve ven a vidět nad sebou nebe.

Ale stojí a dlouhou chvíli se nehýbá z místa. Jeho mokrý obličej vyjadřuje jen úžas. Oči doširoka rozevřené, zírají před sebe. Z pootevřených úst se ozývá drkotání zubů a v jeskyni se zvuk znásobuje. Ze zplihlých vlasů mu kape voda a po celé tváři se mu táhne krvavý šrám.

Rána, i když trochu krvácí, naštěstí není moc hluboká, ale kolem okraje je kůže roztrhána na cáry. Není to jako čistý řez, který by se při troše štěstí sám zacelil. Ztracený muž však bolest nevnímá. Stojí jako zkamenělý, ze šatů mu stéká voda, celý se třese, poškrábané ruce má zaťaté v pěst a nevěřícně se rozhlíží po jeskyni. Je deset kroků široká a stáčí se do oblouku, vysoký rozeklaný strop se místy ztrácí ve tmě. Všude, kde je nějaký výklenek, se objevují krápníky. Směřují dolů, stéká z nich voda a tam, kde dopadají nesčetné kapičky, se z vlhkého lůžka zvedají jiné krápníky, pro změnu směrem nahoru. Některé už se na své cestě setkaly a místo krápníků vytvořily sloupy.

Úchvatná podívaná. David docela zbytečně doluje v paměti, jak se které nazývají. Jedny jsou stalag stalagmity a druhé stalaktity, ale které jsou které, to si vždycky pletl.

A není to jedno? Dno jeskyně se směrem k zatopené části svažuje. Kde to terén dovolil a vytvořil prohlubně, tam se drží voda v mělkých miniaturních jezírkách, plných usazených minerálů. Veškerá vlhkost, kapičky vody se spojují v čůrky a pomaličku stékají do termální černé vody.

David sledoval očima, jak si sotva viditelný pramínek pomaličku razí cestu mezi ostrým kamením a mizí v té děsivé hlubině. Oči se mu najednou rozšířily hrůzou a cítí nepřekonatelný strach. Vyděšeně ustoupil ještě několik kroků do nitra jeskyně. Na ostrých kamenech ztratil rovnováhu a uklouzl, ale okamžitě byl na nohou a pro jistotu udělal ještě krok. Znovu cítil, jak ho svírá vodní živel a jeho plíce se marně dožadují vzduchu. Znovu cítil, jak mu voda vniká do útroh a snaží se ukončit jeho život. Cítí, jak se celé jeho tělo třese a v tuto chvíli není schopen určit, jestli zimou, nebo obrovským vypětím, které prožívá. Bolest ovšem nevnímá žádnou. Potřesením hlavy zaplašil hrůzné myšlenky a rozhlíží se dál. Strop jeskyně není možné s jistotou určit. Na několika místech se zvedá do výšky, aby se na jiných snižoval a na jednom místě se přiblížil ke dnu natolik, že u jedné stěny, pokud by tím místem chtěl člověk projít, musel by se sehnout. Zatímco, kdyby se postavil k protější stěně, má nad sebou ještě spoustu místa. Z velké části stropu visí množství bílých tenkých krápníků, jako záclona. Na rozdíl od těch prvních z nich nestéká voda.

Dno, stěny jeskyně i její strop jsou jako by rozervány a všude vyčnívají ostré kameny. Nikde není kousek rovného místa. Tato neskutečná podívaná nutí člověka si uvědomit, jak je nicotný. Jak nic neznamená v porovnání s přírodními silami, které v dobách dávno minulých vytvořily tuto jeskyni a celý labyrint chodeb.

Byla by to opravdu kouzelná podívaná, kdyby se sem David nedostal tak drastickým způsobem, a kdyby na ní nebylo něco divného. Z jeskyně na první pohled nevedl žádný východ, jak se nešťastný muž předtím mylně domníval. Byla jistě hluboko pod povrchem a to, co považoval za světlo, bylo ve skutečnosti něco, co svítilo zeleně ze všech stěn, části dna i na nižších místech stropu. Jak si stačil všimnout, výš už se zelený povlak nevyskytoval.

David pro tuto chvíli není schopen reálně uvažovat. Mokrý, vyděšený a otřesený má jediné přání. Dostat se co nejdříve ven. Ven, na čerstvý vzduch. Ven, kde bude šumět listí na stromech. Ven, kde budou slyšet ptáci, a v dálce zahouká vlak. Ven, kde člověka obklopí záře paprsků sluníčka a nutí každého přivírat oči.

Musí se dostat ven, i kdyby tam zrovna zuřila bouře a padaly z nebe kroupy. Poprvé si David sáhl na zraněnou tvář, která se tím dotykem zkřivila bolestí. Poprvé si uvědomil, že ho nebolí jen šrám na obličeji, ale také záda a noha. Udiveně na ni pohlédl. Neměl žádné viditelné zranění, a přesto bolest vystřelovala od lýtka nahoru. Zkusil nohou pohnout a udělal opatrný krok. Všechny svaly poslechly a nezdálo se, že by měl polámané kosti. Při téhle myšlence postupně rozhýbal všechny končetiny a krk. Sehnul se do předklonu a zase se narovnal. Pomalu se nadechl, tak zhluboka, jak to jen šlo. A ulehčeně si oddechl.

„Žádná zlomenina.“ - což se jeví po takovém pádu jako zázrak. Bolest jistě pochází z pohmožděnin a ty mu nesmí zabránit v pokusu o záchranu sebe sama. David se ještě jednou rozhlédl kolem sebe a odhodlaně vykročil směrem do nitra jeskyně. Dával pozor na ostré kameny, obcházel velké balvany, které mu přehradily cestu, a tvrdohlavě postupoval směrem, který si určil za správný. V jednu chvíli se prudce otočil a pátravě zkoumal skály a kameny za sebou. Měl nepříjemný pocit, že za ním někdo jde, že ho někdo sleduje.

Jasně za sebou slyšel něčí hlasitý a přerývaný dech. A teď si uvědomuje, že kroky za sebou slyší už od začátku, nikoho však nevidí. Davidovi přeběhlo po těle zamrazení.

„Schovává se snad někdo ... nebo něco v jeskyni?“ - ta myšlenka mu zbystřila smysly.

Proč by ho někdo sledoval. Jestliže tu něco je, přece by ho to napadlo hned a nevyčkávalo. Nešťastný muž se snažil zaslechnout neviditelného nepřítele a zadržoval svůj dech.

Vytřeštěné oči sledovaly skály za sebou. V zelenavém světle se však nic nepohnulo a on sám už ani nic neslyší. Prudce vydechl a jeho oči se zabodávají do jednoho místa, odkud uslyšel znovu nějaký hluk. Ten neznámý se jistě nechce prozradit a jakoby čeká jen na to, až se jeho budoucí oběť pohne, aby se mohl přiblížit. Davida se zmocňuje panika. Z vyděšené tváře těkají jeho oči z místa na místo, ale nikde žádný pohyb nevidí. Jeho myšlenky plynou jako mohutný proud, který se nedá zastavit. A najednou dostává vztek.

Není už tak v dost v zoufalé situaci? To všechno, co se přihodilo, je málo? Proč ho sleduje nějaký tajemný obyvatel jeskyně? Najednou se rozhoduje! Chce vidět, kdo ho sleduje! Chce vědět, jestli se má stát obětí! A chce to vědět hned!

David pohodil hlavou, až se mu stále ještě mokré vlasy rozlétly kolem obličeje a nalepily se mu na mokvající ránu na tváři, a odhodlaně vykročil zpět. Nebude se třást strachy před někým, o kom nic neví!

Očima prohledával balvany a zákoutí před sebou, jestli přece jen něco nezahledne. Uši napjatě poslouchaly a zdálo se, že neznámý se dal na útěk. Jasně před sebou slyšel jeho kroky i jeho dech, ale neviděl nic. Najednou zakopl a uvolněný kámen se odkutálel od jeho nohy. Neznámému nepříteli se určitě stalo to samé. Jasně před sebou slyšel ten samý hluk. Zastavil se, ztišil dech a poslouchal. Nepřítel se ztišil taky.

Na napjaté tváři, po které stékal pramínek krve z ošklivé rány, zacukaly pobaveně koutky úst. Obočí se v údivu zvedlo a oči přestaly mít štváný výraz. David chvilku přemýšlel, pak udělal krok a kopl do kamene, který před chvílí uvolnil. Stejný zvuk se ozval před ním. Prudce vydechl! Domnělý nepřítel taky. Z jeho pootevřených úst se ozvalo krátké, trošku přidušené zasmání. A z prostoru před ním se někdo zasmál taky.

„No hlavně, že se dobře bavíš.“ – napadlo nešťastníka.

Sehnul se pro ten samý kámen a hází ho do prostoru před sebou. Slyší, jak dopadl mezi ostatní a v ten samý okamžik se přihrčil, neboť těsně za ním se zřítíl kus skály. Ruce vylétly nahoru, aby instinktivně chránily hlavu s pevně semknutými víčky, která se stáhla mezi ramena. Všechny svaly leknutím ztuhly, plíce na okamžik přestaly dýchat a vypjatá mysl si uvědomuje, jak velké měl štěstí. Stačil malý kousek a byl by pod těžkými a ostrými kameny. Vyděšeně se otočil a chvílku mu trvalo, než pochopil, že se za ním nic nezměnilo. David se zamračil a oči se zúžily. Odhodlaně zvedl další úlomek skály, pohledem si určil směr a poslal ho za tím prvním. Tentokrát se ale díval na druhou stranu. Jeho pohled nezaznamenal žádnou změnu, jeho uši však slyšely stejný ohlušující rachot padající skály jako před chvílí. Přesto, že zvuk čekal, leknutím sebou trhnul.

Nešťastný trosečník v podzemí na chvíli zapomíná, v jak vážné situaci se nachází. Cele ho zaujala akustika v podzemí. Moc by ho zajímalo, co způsobuje takové zesílení. Dlouhou chvíli přešlapuje na místě a rozhlíží se kolem dokola. Do reality ho přivedla ostrá bolest.

Při prudším pohybu neopatrně pootočil nohu a zaúpěl bolestí. Jeskyně zaúpěla taky. David se jen neurčitě zamračil do prostoru kolem sebe a začal se znovu rozhlížet, tentokrát už jinak.

S cílem se odsud dostat.

Přestal se zajímat o zvuk a vydal se znovu do nitra jeskyně.

Jde znovu středem, rozhlíží se na všechny strany. Obchází velké balvany, klopýtá a šplhá kolem krápníků, až se dostává ke stěně, která se prudce zvedala do výše. Zklamaně se o ni opřel zády a zadíval se zpátky. Podzemní prostor nebyl až tak dlouhý, zato velmi členitý a čím postupoval nešťastný muž hlouběji, tím šplhal výš a výš. Až došel ke konci. Opřeny o skálu pohlížel zpátky. Viděl pořád stejné věci, jen z jiného uhlu. Obrovské balvany, ostré kameny a velmi členité stěny. Rozhlížel se kolem sebe dost pozorně a najednou si uvědomil, že tady je podstatně méně světla. Zelený povlak, ze kterého ta záře vystupovala, se tady objevoval sporadicky. David se po chvíli odpočinku vydal zase zpátky, tentokrát podél jedné stěny. Došel po stejné strastiplném šplhání, tentokrát jak dolů tak i nahoru do bodu, kde se vytvořila jakási rozeklaná průrva. Rozhodl se ji prozkoumat, a vstoupil mezi skalní stěny, přestože tu bylo mnohem méně světla.

Po chvíli zjistil, že se stěny k sobě přiblížily a že se ocitnul v chodbě, která se různě klikatila. Postup byl obtížný, nebylo už skoro vidět na krok, ale rozhodl se jít ještě kousek. Ohmatával před sebou opatrně prostor, aby se vyhnul případnému zranění a postupoval jen krok za krokem. Najednou se před ním začalo jasnit. V první chvíli pocítil nával radosti a srdce se mu rozbušilo vzrušením. Na tváři se objevil úsměv, který se poněkud zkřivil bolestí ze zranění, ale oči se na okamžik rozzářily. Vzápětí si uvědomil, že světlo, které vidí, je nazelenalé. Zář v očích pohasla a úsměv se vytratil. Trpce šel dál a objevil se zase v jeskyni, jen kousek od místa, kde před nějakou dobou stál a v úžasu si prohlížel krápníkovou výzdobu. Zaplavila ho hořkost a trpké zklamání.

„Nikdy se odsud nedostanu!“ - David se v nastalém žalu zhroutil na kolena a po tváři mu stékají horké slzy.

Není daleko od toho, aby se opravdu rozplakal. Po záchvatu beznaděje a lítosti, se narovnal a znovu se začal rozhlížet.

Tentokrát se rozhodl prozkoumat druhou část, ale už si všímal více, kolem čeho prochází.